

i y i k i k i t a p l a r ı m v a r . . .

● TİMİŞ YAYINLARI ●
İSTANBUL 2026

GENÇ TİMAŞ

Gençlik Kitaplığı

Bilim Kurgu - Fantastik | 38

Yayın Yönetmeni | Merve Okçu

Editör | Mustafa Kent

Yardımcı Editör | Şeyma Bozdağ

Çeviri | Sena Dalgıç

İllüstrasyonlar | David Wyatt

Kapak Uygulama | Doğan Çakmakçı

İç Tasarım | Nur Kayaalp

1. Baskı | Ocak 2026

Raf | 12+ Roman

Yayın No | 6614

Uluslararası Seri No

ISBN: 978-625-96475-8-6

TİMAŞ YAYINLARI

Adres | Bahçelievler Mah. Zübeyde Hanım Cad. No: 8

Üsküdar / İstanbul

Tel | (0212) 511 24 24 | Sertifika No | 45587

E-posta | bilgi@genctimas.com

 genctimas.com genc_timas

   genctimas

Baskı ve Cilt | Sistem Matbaacılık

Adres | Yılanlı Ayazma Sk. No: 8

Davutpaşa - Topkapı / İstanbul

Tel | (0212) 482 11 01 / Sertifika No | 49687

Text © 2024 Jennifer Bell

Cover and interior illustrations © 2024 David Wyatt

2024 © Magicalia: Race of Wonders orijinal adıyla Walker Books Limited, London
SE11 5HJ tarafından yayımlanan bu eserin Türkçe yayın hakları Timaş Basım Ticaret
ve Anonim Şirketine geçmiştir. İzinsiz yayımlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı
yapılabilir.

MAGICALIA

Keşif Turu

JENNIFER BELL

JENNIFER BELL

Jennifer Bell, 1985'te Londra'da doğdu ve hâlâ Londra'da yaşıyor. Çocukken kitap okumaktan ziyade dinlemeyi severdi. Üniversitede sinema okudu, ardından ünlü Foyles kitapçısında çocuk kitapları uzmanı olarak çalıştı ve 2018'den itibaren kitap satmayı bırakıp yazmaya yöneldi. Agents of the Wild ve Wonderscape serileri ile yeni fantastik serisi Magicalia'yı yayımladı.

SENA DALGIÇ

Sena Dalgıç, Hacettepe Üniversitesi İngiliz Dil Bilimi bölümünden mezun oldu. Başka yayınevlerinden yayınlanan çevirileri de bulunmaktadır.

“Eğlenceli ve aksiyon dolu.”

Elle McNicoll, *Bir Tür Kivılcım*’ın yazarı

“Heyecan dolu, elinizden bırakamayacağınız bir kitap.”

Thomas Taylor, *Malamander*’in yazarı

**“Dur durak bilmeyen,
harika bir macera!”**

Dominique Valente

**“Büyüleyici bir okuma
keyfi.”**

Rachel Chivers Khoo

**“Tam anlamıyla
bir ustalık eseri.”**
Justin Somper

**“Korkunç derecede
eğlenceli bir
macera.”**
Andy Sagar

**“Bu yılın mutlaka
okunması gereken
kitaplarından.”**
Swapna Haddow

**“Gerçekten
büyülü.”**
Sarwat Chadda

“Muazzam şekilde yaratıcı ve heyecan verici bir macera.”
Lizzie Huxley-Jones

**“Harika... Rengârenk ve
capcanlı bir dünya.”**
Jasbinder Bilan

**“Cesur ve heyecan verici,
yeni bir büyü dünyası.”**
Amy Sparkes

“Muhteşem! Hayal gücünün zirve yaptığı bir eser.”
Sinéad O'Hart

“Jennifer Bell imkânsızı mümkün kılıyor!”
Mel Taylor-Bessent

Beth için

1

Bir canavar onun beden eğitimi kıyafetini yutana kadar, Bitsy'nin akşamı planlandığı gibi geçiyordu.

Tüm ödevlerini bitirmiş, odasını toplamış ve en iyi arkadaşısı Kosh'u *Mario Kart*'ta yenmişti. Hem de *iki kez*. Akşam yemeğinden sonra, ikisi şişme yatak şişirmişlerdi. Böylece Kosh, ailesi hafta sonu evde yokken Bitsy ve babasının yanında kalıp pazartesi günü Paris'e tatile gidebilecekti. Geceyi sonlandırmadan önce yapacakları tek bir şey kalmıştı.

"Kayda başlıyoruz... Üç, iki..." Bitsy dizüstü bilgisayarının tuşuna bastı, kulaklıklarını ayarladı ve masasında duran kablosuz mikrofona yaklaştı.

"Merhaba, Oddingham köyünün yerel haber podcast'i *Poddingham*'a hoş geldiniz. Bugün 29 Mart Cuma. Ben sunucunuz Bitsy Wilder ve bu hafta spor muhabirimiz de bizimle birlikte..."

“—Koshan Ranasinghe!” Kosh, Sri Lankalı soyadını sanki bir futbol yorumcusu gol anonsu yapıyor gibi söyledi. Bitsy’nin yanında oturmuştu; dağınık siyah saçlarının üzerine eski püskü bir Oddingham futbol takımı beresi geçirmiş, her zamanki salaş tişört-eşofman altı kombinini giymişti.

“Bazılarınız beni aynı zamanda gazetelerinizi dağıtan ve bisikletiyle istemedi bahçelerinize dalan çocuk olarak da tanıyor olabilir. Bridge Sokak’ta oturan Bayan Harris’e bu konuda her zaman çok anlayışlı olduğu için teşekkürler!”

Bitsy hırkasının koluyla mikrofonu kapattı. “Bu arada, Bayan Harris bu konuda pek ılımlı değil. Dün onu annene bağırırken gördüm.”

“Öyle mi?” Kosh durakladı. “O kısmı çıkarabiliriz belki.”

Bitsy, kıvrıkcık sarı buklelerini savurup devam etti. “Sırada, Kosh’un Oddingham ve Bletchy Town arasında dün gece oynanan futbol maçı hakkında ayrıntılı bilgileri var. Ama önce, manşetler.”

Her zaman kullandığı muhabir defterini açtı ve okudukça içinde oluşan yoğun hayal kırıklığını görmezden gelmeye çalıştı: *Asfalt sorunu*: Church Caddesi’ndeki çukurların git-gide büyümesinden dolayı halk endişeli. *Ağaçkakan mucizesi*: Nadir bir ağaçkakan türünün görülmesi kuş gözlemcilerini heyecanlandırdı. *Domates mi Pikachu mu*: Oddinghamlı bir bahçıvan Pikachu şekline benzeyen domatesler yetiştirdi.”

“*Domates mi Pikachu mu?*” Kosh güldü. “Bu şimdiye kadarki en iyi manşetlerinden biri.”

Bitsy belli belirsiz gülümsedi. Esprili manşetler bulmaktan çok hoşlanmasına rağmen, Oddingham'da daha ilginç haberler olmasını isterdi. Babasının neden Londra'dan bu kadar sıkıcı ve ücra bir köye taşındığını hiç anlamamıştı ama profesyonel bir gazeteci olmak istiyorsa yaşadığı topluluğun deneyimlerini haber yapmaya başlaması gerekiyordu. Bu, bir şeylere benzeyen sebzelerden bahsetmek anlamına gelse bile.

Gözlerini masasının üzerindeki panoya dikti, annesinin yazdığı makalelerden kesilmiş gazete kupürleriyle doluydu. Matilda Wilder, Bitsy beş yaşındayken bir trafik kazasında hayatını kaybetmişti ama Bitsy'nin babası Eric sürekli ondan bahsederdi. BBC'de araştırmacı gazeteci olarak çalıştığını, dünyayı dolaşıp yolsuzlukları açığa çıkaran ve adaletsizlikle mücadele eden önemli haberlerin izini sürdüğünü anlatırdı. Matilda da araştırmalarını muhabir defterlerine kaydetmişti. Bitsy, bir gün onun izinden gitmeye kararlıydı.

Defterine göz atan Bitsy, çukurlar hakkındaki haberine başlamak üzereyken, evin içinde şiddetli bir patlama sesi yankılandı.

“O da neydi?” diye sordu Kosh. “Gök gürültüsü gibi bir ses... Ama evin içinde.”

Bitsy kulaklıklarını çıkardı. Aşağıdan gelen sesler duyuyordu, babası ve Bitsy'nin tanımadığı biri. Babasının ses tonundaki bir şey Bitsy'nin kalbinin hızla çarpmasına sebep oldu.

Defterini kot pantolonunun cebine sıkıştırıp hızla yatak odasının kapısını açtı. Merdivenlerden tuhaf bir gölge

yükseliyordu. Uzun bıyıkları ve iri başıyla büyük bir hayvan silüetine benziyordu. “Baba?” diye seslendi tereddütle. Babasının tuhaf bir mizah anlayışı vardı, belki de şaka yapıyordu. “Baba, sen mi—?”

Ama kuvvet büyüklüğünde bir hamster, hırıltılar eşliğinde merdivenlerden çıkarken cümlesi havada kaldı. Tüm vücudu ametist moru tüylerle kaplıydı; yalnızca burnunun üstündeki kel bir noktadan sivri, kara bir gergedan boynuzu çıkıyordu. Canavarın menekşe rengi gözleri, Bitsy’nin kapısının önündeki hasır çamaşır sepetini fark edince parladı. Hızla ileri atılarak pençeleriyle sepete uzandı, ağzını açıp dört devasa kesici dişi ortaya çıkardı ve içindekileri, beden eğitimi kıyafetleri dahil, bir çırpıda yuttu.

Kosh “*Bu da ne böyle?!*” diye bağırarak sandalyesinden fırladı.

Bitsy sendeleyerek geri çekildi. Bir an için halüsinasyon gördüğünü sandı; sonuçta mor bir hamster-gergedan gerçek olamazdı ama Kosh’un da canavarı görebiliyor olması bunun bir halüsinasyon olmadığını gösteriyordu. Yatak odasının kapısının ardına geçerek “Bilmiyorum!” diye kekeledi. “Saklan!”

Kosh hızla koşarak Bitsy’nin yanına geldi ve duvara yaslandı. “Sence dost canlısı mıdır? Ya bizi yemek isterse?!”

Sesindeki titreme, Bitsy’nin midesindeki gerginlik hissiyle örtüşüyordu. Bitsy kapıdaki aralıktan dışarı doğru göz attı. Hamstoger arka ayakları üzerinde oturmuş, babasının kitaplığındaki kitapları yiyip bitiriyordu. Görünüşe göre beslenme düzeninde neredeyse her şey vardı. “Sessizce aşağı

inip babamı bulmalıyız, başına bir iş gelmiş olabilir,” diye fısıldadı, onun iyi olduğunu umarak. Hamstoger babasının koridorun diğer ucundaki odasına doğru ilerlerken, Bitsy cesaretini topladı ve kapının arkasından sessizce süzüldü. “Hadi, bu bizim için bir fırsat.”

Merdivenlere doğru parmak uçlarında yürüdüler. Od-
dingham’daki çoğu ev gibi, Bitsy’nin evi de eskiydi ve dö-
şemeler gıcırdıyordu. Dizleri titreyerek ilerledi koridorun
sessiz kısımlarını hatırlamaya çalışarak. Kosh, dengede kal-
mak için kollarını açarak dikkatlice onun adımlarını takip
ediyordu. Merdivenlerin başında, Bitsy tırabzana tutunarak
terliğini en üst basamağa indirdi...

Ancak tam ağırlığını vererek ileri doğru atıldığında, ba-
basının yatak odasının kapısı gürültüyle açıldı ve hamstoger,
babasının iş kravatlarından birini çiğneyerek dışarı çıktı.
Yanakları plaj topu kadar şişmişti ve içleri öylesine tuhaf
şekilli parçalarla doluydu ki hamstoger neredeyse kafasını
kapı aralığından geçiremez olmuştu.

Canavar onları fark edince Bitsy donakaldı. Aceleyle
babasının kravatının geri kalanını yalayıp bitirdi ve boy-
nuzunu selam veriyormuş gibi indirdi.

Kosh tereddüt etti. “Ne—?”

“Yiiiiii!” Hamstoger tiz bir çığlık atarak saldırıya geçti.

“Dost canlısı değil!” Kosh haykırarak Bitsy’yi öne doğru
itti. “Kaç!”

Hamstoger arkalarındaki duvara çarptığında, ikişer ikişer merdivenlerden aşağı koştular. Sanki deprem olmuş gibi, merdivenler dört bir yana sallandı. Tavandan sıva döküldü ve birkaç resim duvardan düşerek merdivenlere çarptı. Ciğerlerinden tozu öksürerek çıkaran Bitsy, zemin kata indi ve koridorda koşmaya başladı. Salondan sesler geliyordu.

“Kitabı bana ver!” diye bağırdı bir kadın.

“Onu alamazsın,” dedi Bitsy’nin babası sertçe. “O senin değil.”

Bitsy birden hızlandı, Kosh’un önünden geçip kapıdan fırladı ve halının ortasında kayarak durdu.

Uzun boylu, siyah saçlı ve soluk tenli bir kadın televizyonun önünde volta atıyordu. Bitsy onu daha önce hiç görmemişti ama kısacık saçları, koyu renkli göz kalemi, askerî pantolonu ve ağır motosiklet botlarıyla oldukça etkileyici görünüyordu.

“Bitsy!” Eric Wilder metal çerçeveli gözlüklerinin arkasından ona göz kırptı. Süveterinde çay lekeleri vardı ve ayaklarının yanında boş bir kupa ileri geri yuvarlanıyordu. “Ben, şey, sürpriz bir misafirle ilgileniyorum. Kosh’u yukarıya götür ve...”

Ama o sözünü bitiremeden, hamstoger öfkeyle kükreyerek arkalarındaki kapıdan içeri daldı. Boynuzundan parçalanmış duvar kâğıdı parçaları sarkıyordu ve bıyıkları, sanki una yüzüstü düşmüş gibi tozla kaplıydı. Odaya göz gezdirdi

ve Bitsy ile Kosh'a, "Kirl   amaşırlarınızın yanına katılmaya hazırlanın" der gibi kötü niyetli bir bakış attı.

Eric kaskatı kesildi. "Bir daha düşündüm de ikiniz de arkama geçin. Hemen!"

Bitsy, Kosh'un kolunu tuttu ve en yakın kanepenin arkasına saklandılar. "Ne oluyor, baba?" diye nefes nefese sordu. "O şey de ne?"

"O bir özbüyü," dedi Eric, hamstogerden yavaşça uzaklaşarak. "Bunlar duygusal enerjiden yaratılmış güçlü canavarlardır. Bu tür özellikle açgözlülükten yaratılmıştır."

Açgözl l kten doğan bir canavar mı? Bu düşünce Bitsy'nin kafasında dolanıp duruyor ve başını döndürüyordu. "Anlamıyorum. Burada ne arıyor? Ve o kadın kim?"

Siyah saçlı kadın, alaycı bir gülümsemeyle Bitsy'yi süzdü. Ellerinde zımbalı deri eldivenler vardı, bir kulağında ise hançer şeklinde bronz bir küpe sallanıyordu. Eric ona öfkeyle baktı, yüzünde Bitsy'nin annesinden bahsederken bazen olduğu gibi acılı bir ifade belirdi. "Sonra açıklayacağım. İkiniz de olduğunuz yerde kalın."

Bitsy'nin göğsünde, sanki buzdan bir hançer saplanmış gibi soğuk bir his yayıldı. Babası bütün bunları nasıl biliyordu? Ondan bir şeyler mi saklıyordu? Bu hiç mantıklı değildi.

Siyah saçlı kadın hamstogerin yanına sert adımlarla yürüdü. "Ee?" diye sordu keskin bir sesle canavarın şişkin yanaklarını inceleyerek. "Kitabı buldun mu?"

Sanki kadının sorusunu anlamış gibi homurdandı hamstoger. Yanağını sanki gargara yapıyormuş gibi oynattı ve ardından büyük bir gürültüyle babasına ait eşyaları kustu: iki çift ayakkabı, bir düzine astronomi kitabı, uzun siyah bir teleskop ve kolunda delik olan tüylü ekose bir sabahlık... Son olarak, Wilder ailesinin bir haftalık kirli çamaşırlarını da ortaya saçtı.

Siyah saçlı kadın, salya kaplı yığını tekmeleyerek burnunu buruşturdu. “Burada değil. Aramaya devam et.”

Hamstoger homurdandı ve artık karpuz büyüklüğüne inmiş yanaklarıyla ağır ağır duvarın dibindeki cam vitrinin yanına yöneldi. Bitsy gerildi. Dolapta annesinin gazetecilik ödülleri ve seyahatlerinden getirdiği birkaç hatıra eşya vardı.

Hamstoger cam vitrinin önünü paramparça edip içeri uzanarak hatıra eşyaları mideye indirmeye başlayınca Bitsy birden ayağa fırladı. “Baba, bir şey yap!”

Eric’in yüzü gerildi. Gözleri Bitsy ile hamstoger arasında gidip geldi; sanki içinde büyük bir kararla boğuşuyordu. Sonunda pantolon cebinden bir dolma kalem çıkardı ve tehditkâr bir şekilde siyah saçlı kadına doğrulttu. “Üç diyene kadar özbüyünü alıp buradan gitmelisiniz. Bir...”

“Onunla ne yapacak ki?” diye fısıldadı Kosh, Bitsy yeniden çömelirken. “Yüzüne mürekkep mi fırlatacak?”

Bitsy başını salladı. Bu dolma kalemi daha önce hiç görmemişti.

“İki...”

Kadın yüzünü sertçe buruşturdu. “Bununla uğraşamam. Kitabı vermezseniz elimdeki en iyi alternatifi almak zorunda kalacağım.” Hamstogere işaret etti. “Almak için hazırlan.”

Hamstogerin tüyleri diken diken oldu. Yemeye hazırlandığı heykelciği hemen bırakıp Eric’e dişlerini gösterdi.

Eric kalemi sıkıca tuttu. Bitsy, onun dokunuşuyla gövdenin mavi renkte parladığını fark etti.

“Üç!”

Kaleminden hafif bir çatırdama eşliğinde parlayan bakır zerrecikler fırladı. Havadaki parçacıklar, bir sürü sığırcık gibi dönüp dolaşarak Bitsy’nin bacağı kalınlığında dalgalı bir sosis şekline girdi. Sosis kıpırdadı ve zerrecikler havada savruldu...

...ve ortaya uçan, gümüşü bir tırtıl çıktı. Şeffaf derisinin altındaki bedeni yoğun bir sis gibi parlıyor, içinden elektrik kıvılcımları saçılıyordu.

Kosh’un ağzı açık kaldı. “Bana gördüğünü söyle...”

“Görüyorum,” dedi Bitsy, onun kolunu sıkarak. Nabızı hızlanmıştı. Babası az önce bir, ne demişti, *özbüyü* mü yaratmıştı?

Tırtılın yuvarlak bir yüzü, minik siyah bir ağzı, neon mavisi gözleri ve bir çift esnek anteni vardı. Havada savrulurken sürekli yönünü değiştiriyor, sanki hangi tarafa gitmesi gerektiğinden emin olamıyordu.

Bitsy’nin babası, tırtıla eski bir dostmuş gibi gülümsedi. “Kuasar, buraya gel. Yardıma ihtiyacım var.”

Tırtıl, Eric'in yanına fırladı ve kaburgalarına sürtünerek Eric'in kumral saçlarının diken diken olmasına sebep oldu. Özbüyünün adı Kuasar mıydı? Eric, bir astrofizikçi olarak Bitsy'ye kuasarın uzaydaki parlak bir çekirdek olduğunu anlatmıştı bir keresinde...

"Bitsy ve Kosh'u ne pahasına olursa olsun koru," dedi Eric, Kuasar'a kararlı bir şekilde. Hamstogere parmağını doğrulttu. "Ve o özbüyüyü yok et!"

Emir üzerine Kuasar hızla dönerek hamstogere yöneldi. Gövdesini salladı ve dev bir gümüş mermi gibi rakibine doğru fırladı. Hamstoger kükredi ve boynuzunu indirdi. Saldırmaya hazırlanırken Kuasar, ayaklarına bir elektrik akımı gönderdi.

Havayı delen yüksek bir patlama sesiyle Bitsy irkildi. Hamstoger ciyakladı ve bir toz bulutu içinde tavana fırladı. Öfkeyle çılgık atarak Kuasar'a saldırdı ve onu pençeleriyle savurdu. Kırık mobilyalar etrafa uçtu; iki özbüyü mor ve gümüş renklerindeki bir fırtına gibi odada dönüp durdu.

Kavga sırasında, hamstogerin ayağı bir masa lambasının elektrik kablosuna takıldı. Lamba havada savruldu ve Eric'in başının yan tarafına sert bir şekilde çarptı.

"Baba!" diye bağırdı Bitsy, ayağa fırlayarak.

"Bitsy?.." diye mırıldandı, öne doğru sendeleyerek. "Kal—"

Ama sonra gözleri kaydı ve bir patates torbası gibi yere yığıldı. Bitsy göğsünün hareket ettiğini görebiliyordu ama vücudunun geri kalanı donmuş gibiydi.

“Dikkat et!” diye bağırdı Kosh, Bitsy’nin bacağını çekerek ve Bitsy, alevler içindeki bir masa ayağı başlarının üzerinden uçup arkasındaki duvara çarpmadan hemen önce eğildi.

Bitsy yüzünü kollarıyla örterek alev saçan enkazdan korunmaya çalıştı. Kıvılcımlar etraflarında yağmur gibi dökülüyordu. “Babamı kurtarmalıyız!” diye haykırdı ama sesi başka bir gök gürültüsünün uğultusunda kayboldu. Tavanda bir şimşek parladı, ardından zemin titreşti.

Ve birdenbire oda sessizliğe gömüldü.

Bitsy kulak kesildi, ufak bir kıpırtı arasa da hiçbir şey duymadı.

“Bitti mi?” diye sordu Kosh, başını kollarının altından kaldırarak. Bitsy, kanepeye sıkıca tutunarak ayağa kalktı.

Oda sanki bir bomba patlamış gibi görünüyordu. Duvarlarda yanık izleri vardı, yırtık minderler ve parçalanmış mobilyalar yere dağılmıştı. Televizyonun çatlamış ekranından kıvılcımlar sırıyordu ve halının ortasında, bir zamanlar sehpanın durduğu yerde yalnızca bir odun yığını kalmıştı.

Ama onu rahatsız eden şey bu hasar değildi. Bitsy odayı incelerken boğazının arkasında bir panik dalgası yükseldi.

Siyah saçlı kadın, hamstoger, Kuasar ve babası...

Hepsi ortadan kaybolmuştu.

2

“Bu imkânsız,” dedi Kosh, titreyerek kanepenin arkasından çıkarken. “Öylece ortadan kaybolmuş olamazlar.”

Bitsy, odanın ortasına doğru sendeleyerek ilerlerken, adrenalin hâlâ damarlarında dolaşıyordu. “O zaman nereye gittiler? Bahçeye kaçmadılar çünkü veranda kapıları kilitliydi ve tek çıkış da arkamızdaki koridordan geçiyordu.” Babasının halının üzerinde uzanmış halini hatırlayınca durakladı. “Ayrıca babam baygındı. Hiçbir yere gidemezdi.” İçinde endişe çalkalanıyordu. Onu bulmak zorundaydı.

“Öyleyse gotik kadın onu bir yere götürmüş olmalı,” diye ekledi Kosh. “Tek mantıklı açıklama bu. Asıl soru ise: Neden?”